

เทศน์อบรมพระก่อนปาฏิโมกข์ ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๒๕

โทษของกิเลส

อย่าเพ่น ๆ ฟ่าน ๆ เต็น ๆ ด่าน ๆ ให้ขวางตานะ ผมเคยพูดเสมอผมไม่เห็นอะไรสำคัญยิ่งกว่าการภาวนานะ แม้แต่มีภาระงานอะไรก็ต้องได้มีกำหนดกฎเกณฑ์ไว้ หากมีขึ้นมาก็ให้มีชั่วระยะเวลาที่จำเป็น เห็นว่าจำเป็นในกิจนั้นโดยเฉพาะเท่านั้น เราไม่เห็นเป็นความจำเป็นตลอดไปเหมือนภวานา การภาวนาคือการแก้การดับพินดับไฟภายในหัวใจ การขาดจากภวานานี้ ขาดจากน้ำมันก็ไปติดต่อกัน สัมสมทางไม่ดี สัมสมไฟขึ้นเผาเจ้าของ หันหน้าเข้าทางภวานาก็เหมือนกับดับพินดับไฟ

ใครจะไปเห็นโทษของกิเลส นอกจากพระพุทเจ้าและพระอรหันต์ท่านเท่านั้น นอกนั้นไม่รู้โทษของมัน มันละเอียดขนาดไหน ฟังให้ตื่นะ รักก็พอใจ นั่นความกล่อมของมัน ความรักก็คือการกล่อมของมัน การกล่อมของกิเลสให้ติดใจ ชัง เกลียด โกรธ ก็เป็นเพลงกล่อมของมันให้ติดใจทั้งนั้น ไม่งั้นคนเราพอใจร้องท่อมร้องไห้ได้ยังไรร้องไห้จนตาตาดำตาแดงน้ำตาจนจะไม่มีเหลือในร่างก็ยังพอใจร้องไห้ มันละเอียดไหมคิดดูซิ

เพราะไม่มีอะไรเป็นคู่แข่งมันนี่ มีแต่มันออกหน้าออกตา อะไรจะแสดงขึ้นมาจึงติดหมดหลงหมดไม่รู้ตัวเลย จมมิดไปเลย จะได้สะดุดใจคิดนี่มันควรแล้วหรือ การโกรธมันควรแล้วหรือ เป็นสุขหรือเป็นทุกข์ไม่ได้คำนึง ทุกข์ก็ยอมแบกด้วยความติดของมันความเชื่อของมัน เชื่อกิเลสที่พาให้ทุกข์ มันละเอียดไหม

ทั้งรัก เกลียด โกรธอะไรเหล่านี้มีแต่เรื่องของมัน ชี้เกียจชี้คร้านอ่อนแอท้อแท้ เหลวไหล มีแต่เรื่องของกิเลส เพลงของกิเลสกล่อมทั้งนั้น หลับไปทั้งนั้น ไม่มีจะสะดุดใจอะไรเลยว่าเป็นโทษว่าผิด โน่น หยิบธรรมขึ้นมาแทรกกันโน่นซิ ถ้าธรรมเข้ามาแทรกมากน้อยเริ่มเห็นคุณค่า เช่นอย่างเห็นคุณค่าของความสงบเย็นใจ นี่คือความสุขเกิดขึ้นจากความสงบเย็นใจ มันก็เห็นโทษแห่งความฟุ้งซ่าน แนะ เป็นคู่แข่งกันอย่างนั้น

เพียงความสงบปรากฏขึ้นเป็นครั้งคราวเท่านั้น ยังเห็นโทษแห่งความฟุ้งซ่าน วุ่นวายของจิต แล้วรสของธรรมแทรกขึ้นมา เพลงของธรรมแทรกขึ้นมา เพลงของกิเลสเริ่มเห็นโทษเป็นลำดับลำดับ ๆ ไป ไม่อย่างนั้นท่านจะเห็นภัยในวิภวภูเขหรือ นี่ก็เป็นเพราะกำลังของธรรมมีมากขึ้นเท่าไรก็เห็นคุณค่าขึ้นมาก ก็เห็นโทษของกิเลสมากเท่าเทียมกัน ๆ จนถึงขนาดที่ว่าไม่มีอะไรจะยอมให้กิเลสตัวใดค้างบนหัวใจได้เลย เพราะเป็นพินเป็นไฟด้วยกันทั้งนั้น นอกจากเอาให้มันบรรลัยไปเสียหมดไม่มีเหลือเลยอย่าง

ถ่ายเดี่ยวเท่านั้นจึงจะอยู่ได้ ถ้าชีวิตยังมีอยู่แล้วยังไงก็ไม่ถอย เอาให้ตายด้วยกันเลย นั่นละที่ว่าความเพียรท่านแก่กล้า

อย่างพระโสณะท่านประกอบความเพียร เติบจนจนฝ่าเท้าแตก ไม่ใช่เป็นการกดขี่บังคับให้เดินนะ เป็นเพราะความเพียรของจิตในขั้นที่เพียรในความเพียร ลืมเวลาลืมเวลา ลืมเจ็บ ลืมปวด ลืมแสบ ลืมร้อน ไปหมดในอวัยวะส่วนร่างกายนี้ เพราะจิตหมั่นอยู่กับธรรม ต่อสู้กับกิเลสที่เป็นตัวภัยมหากภัย เพราะอำนาจของธรรมเหนือกว่า แล้วก็พืดกันๆ ลืมเวลาลืมเวลาเลย มันมีคู่แข่งกันแล้วนี่ เมื่อมีธรรมขั้นก็เป็นคู่แข่งของกิเลส รสของธรรมเหนือกิเลส แต่ก่อนไม่เห็นโทษของกิเลส เมื่อคุณค่าของธรรมได้ปรากฏขึ้นในใจของตน เห็นคุณค่านี้แล้วก็เห็นโทษของมันเรื่อยๆ ไป เป็นตายก็ไม่มีความว่าถอย ยอมตายไปด้วยกันเลย คำว่าแพ้มีไม่ได้ๆ ถ่ายเดี่ยวเท่านั้น เมื่อถึงขั้นมันเป็นมันเป็นอย่างนั้น

แต่ขั้นมันกล่อมมันกลมจริงๆ ไม่รู้เลย พวกมันจำไว้นะ ปฏิบัติไป ผมตายไปแล้วคำนี้ยังจะกังวานอยู่ในหัวใจท่านทั้งหลาย ถ้าท่านทั้งหลายตั้งใจประพฤติปฏิบัติให้เป็นไปตามที่สอนนี้จะไม่เป็นอย่างอื่น คำพูดคำนี้จะกังวานอยู่ในหัวใจท่านทั้งหลายเมื่อปฏิบัติเจอเข้าไปๆ ไม่ได้พูดมาแบบตันๆ เต๋าๆ นะ ทุกข์เคยเจอมาเสียพอ แทบเป็นแทบตายแทบเอาชีวิตไม่รอด ทุกข์เพราะกิเลสตัณหา เวลาต่อสู้กันต่อสู้เสียพอเหมือนกัน ถึงขนาดที่ว่า เอ้า ตายก็ตาย ไม่ตายให้ชนะถ่ายเดี่ยวเท่านั้น คำว่าแพ้มีไม่ได้ในชีวิตนี้ นุ่น ถึงอย่างนั้นมันก็ได้เป็น แต่จะรู้หรือไม่รู้ผลของมันเป็นอย่างไงๆ นั้นก็ได้เทศน์ให้ฟังจนหมดพุงแล้วทุกวันนี้ ไม่จำเป็นจะต้องบรรยายของเหล่านี้
